

ЗМІСТ

Розділ перший. Кемден	7
Розділ другий. Віллов	25
Розділ третій. Кемден	41
Розділ четвертий. Віллов	56
Розділ п'ятий. Кемден	74
Розділ шостий. Віллов	93
Розділ сьомий. Кемден	108
Розділ восьмий. Віллов	123
Розділ дев'ятий. Кемден	142
Розділ десятий. Віллов	154
Розділ одинадцятий. Кемден	170
Розділ дванадцятий. Віллов	187
Розділ тринадцятий. Кемден	206
Розділ чотирнадцятий. Віллов	225
Розділ п'ятнадцятий. Кемден	246
Розділ шістнадцятий. Кемден	258
Розділ сімнадцятий. Віллов	274
Розділ вісімнадцятий. Кемден	291
Розділ дев'ятнадцятий. Кемден	303
Розділ двадцятий. Віллов	315
Розділ двадцять перший. Кемден	327

Розділ двадцять другий. Віллов	341
Розділ двадцять третій. Кемден	359
Розділ двадцять четвертий. Віллов	370
Розділ двадцять п'ятий. Кемден	381
Розділ двадцять шостий. Віллов	395
Розділ двадцять сьомий. Кемден	410
Розділ двадцять восьмий. Віллов	422
Розділ двадцять дев'ятий. Кемден	430
Подяки	442

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

КЕМДЕН

Мої легені запалали, коли я зробив глибокий вдих, прагнучи кисню, якого там не було. Пальці аж свербіли, так хотіли схопитися за сигарету, хоч я й кинув курити шість років тому. На висоті у мене так було щоразу — принаймні з диханням.

Бажання закурити? Його люб'язно дарувала Альба, штат Колорадо, населення — 649 людей. Саме такий напис був на знаку, який я проминув десь півтора кілометра тому. Хоча не варто було довіряти знаку, який не змінювався ще з часів до мого народження, — що в моєму рідному місті зовсім не дивно.

Нічого не змінилося відтоді, як я поїхав, і в цьому полягала суть містечка. Якщо не зважати на асфальтовані дороги, Альба була містом-привидом, що найкраще збереглося в Колорадо. І туристи, якими кишіли його вулиці влітку, забезпечували життя крихітного містечка протягом усієї зими.

Поки я простягав руки до вечірнього сонця і засніжених вершин наді мною, аби повернути життя м'язам, які тримав у напрузі всю довгу дорогу з Північної Кароліни, сума на бензоколонці росла. Подих березневого вітру

пробився крізь моє виснаження, і я відчув його крижані пальці на своїй оголеній шкірі. Тут, на висоті трьох тисяч метрів, погода була явно не для футболок.

Мою увагу привернуло чиесь зітхання, і я обернувся до «мінівена», який хвилину тому припаркувався за моїм «джипом». Білявка в завеликих для її обличчя сонцезахисних окулярах і пухнастому зимовому пальті витріщалася на мене, стоячи однією ногою на асфальті, а другою в машині, ніби хтось натиснув на паузу, коли вона виходила.

Я опустив руки, і моя сорочка ковзнула на місце, прикриваючи татуйовану смужку живота, на яку дівчина, без сумніву, уже встигла надивитися.

Вона швидко похитала головою й почала заправлятися.

Принаймні не перехрестилася й не позадкувала.

Або вона переїхала до Альби в останні десять років, або моя репутація дещо зблідла після того, як я пішов до армії. Чорт забирай, може, мешканці Альби просто забули про мене.

Я закінчив заправляти бак і попрямував до маленької крамнички, щоб узяти чогось випити. Одному Богу відомо, що є в тата в холодильнику.

Двері зачинилися за мною з дзеленчанням, і я кивнув на знак привітання літньому чоловікові, що спирався на прилавок. Схоже, містер Вільямсон досі був власником заправки. Його густі сріблясті брови радісно піднялися, на губах виникла усмішка. І одразу ж — у зворотному порядку: брови опустилися, усмішка згасла. Чоловік розгублено кліпнув. А тоді його очі звузилися: він упізнав мене.

Схоже, моя слава не забулася.

Я швидко обрав кілька пляшок води з невеликого асортименту й поніс до прилавка.

Очі старого бігали між моїми руками й пляшками, коли він перелічував їх, наче я збирався усе те вкрасти або що. Я був багато ким, але не злодієм.

Дзвоник знову задзеленчав, і Вільямсон помітно розслабився.

— Добридень, лейтенанте Голле! — привітав він свого нового відвідувача.

Чудесно.

Я навіть не підняв очі. Цей упертий, старий, схильний до осуду шмат лайна ненавидів мою...

— Трясця його матері! Кеме!

З поліцейським значком був не Тім Голл, а його син Гідеон.

Щелепа Гіда відвисла, світло-карі очі округлилися від шоку. Вираз обличчя — як тоді, коли Ксандер заштовхав нас до жіночої роздягальні восени на першому курсі. Я так і не вигадав, як до пуття віддячити братові за його спробу дідівщини — не можна сказати, що хтось повірив, ніби Ксандер міг опуститися так низько. Зрештою, він був хорошим сином.

— Думав, що офіцерам поліції не можна лаятися, коли вони у формі. — Я швидко обвів його поглядом. На відміну від свого батька, Гід був ще достатньо підтягнутий, тож живіт не звисав над ременем.

— А солдатам можна? — поцікавився він.

— Узагалі-то, це дає нам додаткові очки. А крім того, я більше не ношу форму. — Я не носив її вже сімнадцять днів. — Твій батько знає, що ти поцупив його значок?

— Більше? А твій... — Він зітхнув. — Трясця, я не заготовував кпинів! — Я розсміявся у відповідь на його сміх. — Радий тебе бачити! — Він міцно обійняв мене, впиваючись своїм значком мені в груди.

— І я тебе. — Я усміхнувся, коли ми відступили один від одного. — Насправді ти, певно, єдина людина, яку я радий бачити.

— Ой, та годі тобі. А як же містер Вільямсон? — Гід глянув через моє плече й скривився, побачивши вираз обличчя Вільямсона. — Гарзд, може, йому ти й не радий.

— Йому справді ніколи не було до мене діла. — Я знизав плечима, чудово усвідомлюючи, що той мене чує.

— Востаннє, коли був тут, ти викинув когось у це вікно. — Гід показав на скло, яке давно замінили. — Боже, як давно це було? Чотири роки тому?

— Шість, — автоматично відповів я. З небагатьох речей, які я пам'ятав про ту ніч, дата трималася в пам'яті напрочуд міцно.

— Шість. Точно. — Обличчя Гідеона спохмурніло — без сумніву, він згадав, чому я приїздив до Альби востаннє.

Похорон Саллівана.

Горе могло от-от піднятися і вичавити залишки кисню з моїх легень, але я в мільйонний раз відтоді, як ми закопали Саллі в землю, відігнав його.

Боже, я досі чув його сміх...

— Ти плануєш заплатити за воду, Кемдене? — запитав містер Вільямсон.

— Так, сер, — відповів я, вдячний, що він урвав нас, і повернувся до прилавка, щоб закінчити покупки. Я добре бачив спалах здивування на обличчі Вільямсона від мого тону й того, що я подякував йому, взявши сумку й відійшовши вбік.

— Ця штука тебе вб'є, — сказав я Гідеону, коли він заплатив за шість упаковок содової.

— Ви з Джулі однакові, чуваче, — пробурмотів він собі під ніс, простягаючи свою картку. — Хіба не можна хлопцеві спокійно випити?

Смішно. Зараз я усміхався більше, ніж за весь минулий місяць.

— Як Джулі й діти?

— Доводять мене до п'ятики. — Він підняв свою содову вгору. — Ні, якщо чесно, усе чудово. Джулі зараз працює медсестрою, про що ти б знав, якби приєднався до світу соцмереж.

— Ні, спасибі. Який у цьому сенс?

Гідеон подякував містерові Вільямсону, і ми вийшли на вулицю.

— Який сенс? Не знаю. Щоб підтримувати зв'язок зі своїм найкращим другом?

— Ні, для цього є електронна пошта. Соцмережі — для людей, яким потрібно порівнювати свої життя. Будинки, відпустки, досягнення. Я не бачу сенсу стояти на ґанку з рупором і розповідати, що їв на вечерю.

— До речі, про вечерю. Чи надовго ти в місті? — запитав він, коли ми зупинилися між моїм «джипом» і його пошарпаною патрульною машиною. — Джулі точно була б рада побачитися з тобою.

— Назавжди, — відповів я, трохи не поперхнувшись цим словом.

Він закліпав очима.

— Так, мені теж потрібен час, щоб це усвідомити. — Я подивився на гори, між якими спала Альба. А присягався ж, що більше ніколи їх не побачу.

— Ти пішов у відставку? Я думав, ти зробиш в армії кар'єру.

Я теж так думав. Ще одна річ, яку слід оплакувати.

— Офіцере Мелоне? — почувся по рації уїдливіший жіночий голос.

— Мерилін Лейквуд досі працює в диспетчерській? Скільки їй, сімдесят?

— Сімдесят сім, — поправив Гідеон. — І, перш ніж ти запитаєш, Скотту Мелону двадцять п'ять, і він велетенська скалка в моїй дупі.

— А чого ти хотів від сина мера?

— Сина мера? Коли ти востаннє розмовляв з...

— Офіцере Мелоуне? — Мерилін повторила високим від роздратування голосом.

— Тобі треба реагувати? — Я показав на рацію на його плечі.

— Реагувати треба Мелоуну, — пробурмотів він, хитаючи головою. — Це, мабуть, Женев'єва Довсон знову скиглить про кота Лівінгстонів у неї на подвір'ї. Якщо щось серйозне, Мерилін викличе мене. А тепер розкажи мені все. Коли ти приїхав? І як це — повернувся назавжди? Тобто ти переїхав сюди? У місце, яке ти називав «сатанинським»...

— Ксандер попросив, — урвав я його напівправдою, перш ніж він устиг нагадати мені ще одну причину, чому я заприсягався ніколи сюди не повертатися. — Оскільки минуло шість років, я погодився.

— Твій тато, — м'яко сказав Гідеон.

— Мій тато.

Між нами промайнуло тихе порозуміння.

— Гідеоне Голле! — прокричала Мерилін по рації.

— Лейтенант, — прошепотів він до неба, перш ніж відповісти. — Так, Мерилін?

— Оскільки Диво-хлопчик не відповідає на виклик, здається, Дороті Паверс знову загубила Артура Денієлса. Вона прокинулася, а його вже не було.

Моє серце стислося, а погляд шугонув до вершини гори. Якщо вірити Ксандеру, тато кілька разів на тиждень тікав від своєї доглядальниці, але ніколи не відходив далеко від дому. Не допомагало й те, що Дороті Паверс була старшою за тата й, імовірно, їй самій потрібна була доглядальниця.

— Уже їду. Викликай звичайних пошуковців. — Гідеон перехопив мій погляд, а потім опустив руку з рацією.

— Мій тато. — Як далеко він міг зайти?

— Удруге за місяць. — Він стиснув губи. — Я поїду у відділок, щоб пересісти на повний привід. До твого дому на цьому не доїдеш.

— Сідай до мене. Я тебе підкину, — радше наказав, ніж запропонував я, не бажаючи чекати. Мій «джип» мав високий кліренс і масивні шини, V-подібний восьмициліндровий двигун і цілком достатню повнопривідну прохідність, щоб пережити апокаліпсис. Та й дорога до тата була не такою вже й поганою в цю пору року.

Він погодився, і за хвилину ми виїхали на Голд-Крік-драйв, яка була головною артерією міста — без світлофорів, але зі снігоходами за потреби.

— Скільки часу тебе не було?

— Шість років. — Я зиркнув на нього. Хіба ми не говорили про це щойно?

— Ні, я про сьогодні. Коли ти поїхав із дому? Дороті не спала? А батько? — Він уже гортав свій мобільний телефон.

— Хотів би я допомогти тобі з хронологією, але ще не був удома. — Я повів очима на заднє сидіння чотиридверного «Рубікону».

— Ти буквально щойно приїхав у місто? — Він переклав сумки й коробки, які були моїми єдиними супутниками впродовж трьох тисяч кілометрів.

— Ага, — відповів я, коли ми проїжджали повз останню збудовану після п'ятдесятих років будівлю в Альбі. Перетнули міст через дев'ять метрів струмка Ровен, і засніжений тротуар закінчився, ознаменувавши наш в'їзд до капсули часу, яка підтримувала життя в Альбі. — Вирішив, що заправитися — хороша ідея. Хтось колись казав мені, що з повним баком легше тікати від поліціантів.

Ліворуч від мене відкрилася Мейн-стріт. Дерев'яні будівлі з бляшаними дахами вишикувалися по обидва боки ґрунтової дороги, яка в найближчі кілька місяців наповниться туристами, що жадатимуть відвідати справжнє західне шахтарське містечко 1890-х років.

— Хтось відтоді виріс. Отож, будь ласка, не змушуй мене переслідувати тебе. Це авто — просто звір. Можливо, мені слід сказати Джулі, що я вигадав ідеальний подарунок собі на день народження.

— Звісно, якщо залазитимеш у нього по драбині. — Ми повернули біля будинку Ґамільтона. Саме на ньому грантові гроші на реставрацію закінчилися. Сніг лежав у тінях біля будівель, у яких уже давно не було дахів, вікон чи стін.

— Ой, мовчи вже. Не всі ми по сто дев'яносто три сантиметри заввишки.

— Це все генетика. Принаймні тата легко помітити.

— Знайти його легко, але, Кеме... Усе нині дуже погано, — сказав Ґідеон, коли ми виїхали на Роуз-Ровен-роуд і почали набирати висоту. — Останні кілька разів, коли я його бачив, він або не впізнавав мене, або думав, що я — мій тато.

Мої руки вчепилися в кермо.

— Ксандер дійшов до межі. Він фактично наказав мені повернутися сюди, інакше тата перевезуть до будинку в Буена-Вісті, що завадить йому виконати свою клятву «ваша мати померла в цьому домі, і я теж тут помру».

— Не забудь цю думку. — Він підніс слухавку до вуха. — Вітаю, місіс Паверс. Так, це Ґідеон. — Він зробив паузу, потираючи шкіру перенісся. — Я знаю, ви все зробили. Я в цьому впевнений. Ми знайдемо його, і в нас є кілька пошуковців... О, і вона? Добре. Це допоможе. Ми за чотири хвилини від вас.

Я вписався в останній поворот перед татовим обійстям і вилаявся щодо стану дороги. Весняні паводки ніколи не

йшли їй на користь, але видавалося, ніби її не підтримували роками. Виямки, які, без сумніву, ховалися під снігом, було легко полагодити, але глибокі, схожі на каньйони траншеї, прокладені мінірічкою, яка зараз роз'їдала правий бік дороги, потребували певних зусиль, щоб їх відремонтувати.

Звісно, я бачив і гірші дороги в Афганістані чи в інших місцях, де мені, може, й не варто було бувати, але це була моя під'їзна дорога, матері її ковінька.

Гідеон поклав слухавку, коли я зупинився і перевів «джип» у режим повного приводу.

— Як Дороті піднімається сюди щодня? — запитав я, коли ми поїхали вгору. «Джип» розгойдувало з такою силою, що коробки в кузові гуркотіли, Гідеон тримався за ручку, поки ми об'їжджали затінений вкритий кригою поворот. Саме тут сніг завжди танув в останню чергу.

— Вона з'їжджає з ділянки Бредлі. Ти ж знаєш, що суддя тримає під'їзну дорогу заасфальтованою і розчищеною.

Ця ділянка прилягала до нашої, але такий гак додав би хвилин десять, а я не був у настрої для огляду визначних пам'яток... чи Бредлі.

Боже, якщо хтось у світі й мав право ненавидіти мене сильніше, ніж я ненавидів сам себе, то...

Синій спалах у дзеркалі заднього виду привернув мою увагу.

Гідеон озирнувся.

— Ксандер, — сказав він, відповідаючи на моє мовчазне запитання. — Це його вантажівка.

— Що ж, має бути весело.

— Ласкаво просимо додому? — припустив він.

Я відверто проігнорував його, бо ми проїхали останній поворот і виїхали на просвіт. За останнє десятиліття я був тут лише раз, але бачив цей краєвид майже щоночі у снах.

Призахідне сонце відбивалося у вікнах двоповерхового будинку, у якому я виріс, розфарбовуючи його мальовничим світлом, що пасувало величі голої вершини, яка височіла одразу за ним.

Тато завжди жартував, що безпечніше ростити дітей на узліссі, де лісові пожежі не становлять такої великої загрози.

Особисто я вважав, що він діставав збочене задоволення від життя над урвищем, де заледве вистачало кисню для того, щоб щось росло.

Я переставив «джип» у режим «Паркінг», заглушив двигун, а потім схопив свою куртку, яка впала на підлогу позаду мене.

Коли Ксандер зупинився поруч, я вже вийшов із машини, одягнув чорну куртку «North Face» і застібнув блискавку, шкодуючи, що це не броник. Я б краще ухилявся від куль, ніж зустрічатися з ним — або з татом, якщо вже на те пішло.

— Мене... е-е... не буде тут, — ніяково сказав Гідеон, перш ніж залишити мене на подвір'ї. Я почув, як відчинилися і зачинилися двері будинку приблизно в той самий час, що й дверцята машини Ксандера.

Він обійшов свою відполіровану, новеньку вантажівку й раптом укляк, його руки завмерли на блискавці куртки.

Мене накрили спогади всього мого життя — хороші, погані та найгірші. Приблизно в такому порядку.

Він провів рукою по своєму ідеальному, як у Кена, світлому волоссю і вдихнув повітря.

— Кемдене.

— Александре. — Я поправив бейсболку.

Гадаю, ми обидва були знервовані.

Він майже не змінився. Ті самі блакитні очі. Та сама худорлява постать. Досі той самий очевидний генетичний дарунок тата світові. Досі моя повна протилежність у всьому.

Він похитав головою, наче шукаючи слова, і замість того щоб перерахувати всі ті способи, у які я підвів нашу сім'ю, перетнув битий життям граніт під'їзної дороги і обійняв мене.

— Я такий радий, що ти вдома.

Його слова поранили мене глибше, ніж будь-яка образа. З образою я міг би впоратися — я був готовий до них.

Але те, як він відступив назад, здавив мої розслаблені руки й усміхнувся мені, змусило мене стиснути губи й насувати брови, аби впоратися з емоціями, на які більше не вважав себе здатним, — від них я не міг збудувати захист.

Він засміявся — звук його сміху став густішим після шести років його відсутності в моєму житті.

— Ти величезний. Чим вони там вас годують, хлопців з «Дельти»? І що це таке? — Він торкнувся моєї світлої бороди, відступивши ще на крок.

— «Зелені берети», а не «Дельта», — виправив я його жартом десятирічної давнини й вимушено усміхнувся, ніби в мене заболів живіт.

— Так-так. Такі хлопці, як я, що й не бачили бойових дій, не вміють їх розрізняти. — Його очі ковзнули по моєму обличчю, ніби він намагався запам'ятати його, перш ніж я зникну... знову. — Боже, Кеме. Я просто...

До горла підступила нудота, а тріщина в моєму серці поглибилася до зяючої прірви жалю і провини.

Він усміхався, виблискуючи рівними білими зубами й щастям, якого я, здається, і не відчував ніколи.

— Я просто дуже радий, що ти вдома.

— Ти це вже казав. — Мене мало не знудило. Як він міг бути таким милим зі мною?

— Ну, це правда. — Він поплескав мене по плечу. — Як щодо того, щоб піти шукати тата?

— Ти не здаєшся дуже стурбованим.

Кінець фрагменту для ознайомлення

⇒ [Повернутися на сайт](#) ⇐